Ven/1/343

Kiűztek tehát a temetőbe is, melynek csendes, csöndjében elpusztult kacagós zokogásba tör ki a bizonyosság fájdalma, hogy még néhány pillanat, s a hideg föld mély ölében nyugszik akit szerettünk, s kinek halála kivére nem volt középtünkben. Rebel, melyből megdöbbenve ne zokogtatta volna az ömeresült szív: Istenem, milyen rettenetes a Te utaid, mennyi boldogságot dönt halomba itt a halál, [de Anitka a sors üzenete volna meg azt a boldogságot, melynek kiszta szépségét emberek szem üzeletik, hogy szeretteink kezét elszakítsa ki a családi tűzön legszebb virágát, mely kárt apa, fiú s más szép virulás czeruek csapatosult szemet is nivel czöngőkiöltő" boldogságban] Oh mi szavakkal tökéletlen halandók, kik mindenkiben keressük a gáncsot s más szemmel tekintünk mások boldogságára, a te boldogságoddal, drága halott, jó szívvel mérte mindenki, most te jó voltál mindenkiket. Hogy mit vesztett véled atyád, ezzel kisszes szemeivel, mit vesztett fejő a te porladó szeretteid szivedbe, mit vesztett népfiainy óvó ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. De te nemcsak a tiéid voltál, szeretett nemcsak családod hűlt tőjő kivűnyket, hanem mindannyunk, akik ismertünk, kik beléltek szép lelkedbe, jó szivedbe, nemes kedélyedbe, s akik nemcsak az ipari műszeinek ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~